

VŠECHNO MOHU V KRISTU, KTERÝ MĚ POSILUJE

(Krnov, 30.11.2025)

I.čtení: Přísloví 3, 1-18

II.čtení: epištola Filipským 4,13

Vzpomínám si, jak kdysi docent Novotný v rámci svých přednášek o nových náboženských skupinách vyprávěl o jisté americké sektě, která za hlavní inspiraci svého učení vzala Lukášovu výpověď o tom, že Ježíš nám dává moc šlapat po hadech a štírech. Při bohoslužbě pak do v místnosti vysypali pytel jedovaté havěti a tančili v nich za zpěvu vyznavačských písní.

Pointa vyprávění byla, že se nakonec ukázalo, že šlo o podvod – vedoucí sekty pečlivě hlídali, aby všem kousavcům byl odebrán jejich jed, takže mohli způsobit nanejvýš mírnou nevolnost nebo pálení v místě kontaktu. Když pak někomu z oveček bylo špatně, byla to příležitost ho napomenout za nedostatek víry, a tak ještě víc upevnit svou moc nad oslabeným jedincem i celým stádem.

Nad tím příběhem se můžeme usmívat a říkat si, jak lehce ovladatelní někteří lidé jsou. Ale možná to vypovídá něco o našich očekáváních a našich představách o víře. Je to nesmírně lákavé: Víra jako volňásek k využívání nadpřirozené síly, náboženské rituály jako prostředek k ovládnutí duchovních mocností. A samozřejmě touha po všemohoucnosti – všechno jde, když dokážu soustředit patřičnou energii a nasměrovat ji, kam potřebuju.

Když vezmeme náš dnešní verš tak, jak jsme jej vytrhli z jeho souvislosti, zdálo by se, že právě k takovému chápání vybízí. Je příjemné slyšet „všechno mohu“, je vzrušující přemítat nad možnostmi, které mi podle tohoto pochopení tohoto verše otvírá „Ten, který mě posiluje“.

A jsou různé křesťanské skupinky nebo církve, které na tomto založily svou teologickou argumentaci. Zjednodušeně řečeno: Pevná víra, spoléhání na Boha a usilovná modlitba mi zajistí blahobyť, Boží požehnání se projeví tím, že obdržím všechno, na co si vzpomenu. A potažmo také – jestli se mi něco nedostává, pak je to důsledek toho, že se modlím málo nebo špatně nebo je má víra nedostatečná.

Aby bylo jasno – ani v nejmenším nechci popírat, že nás Pán Ježíš i všichni bibličtí svědkové vyzývají ke spoléhání na Hospodina, že modlitba má moc proměňovat člověka i svět a že víra má zaslíbení přenášet hory. To v žádném případě. Rozhodně se máme s vírou obracet k Bohu, usilovně se modlit a odvážně se nevzdávat, i když se věci někdy jeví beznadějně. A i z vlastní zkušenosti vím, že Pán Bůh vyslýchá modlitby a přichází lidem na pomoc, když k Němu volají. A stávají se zázraky.

Ovšem překvapivě toto není sdělením toho našeho přečteného verše.

Vy, kteří chodíte na biblické hodiny, máte teď trochu náskok (i když nás 4. kapitola teprve čeká v úterý), protože víte například, že tento verš, stejně jako celou epištolu Filipským, napsal apoštol Pavel v kriminále, kde byl držen pro svou víru v Pána Ježíše Krista a odkud se pravděpodobně už nikdy živý nedostal. Ta slova o všemocnosti v Kristu byla formulována ve chvíli naprosté bezmoci, výpověď o neomezenosti Boží byla vyřčena ve chvíli, kdy Pavlova svoboda byla zásadně omezena na čtyři kamenné stěny a výhled na doživotí.

Připomínám, že podle knihy Skutků Pavel právě ve Filipis zažil uvěznění a zázračné vysvobození. Takže pokud tam stále byla hrstka pamětníků, kteří si tuto dramatickou situaci pamatovali, jistě by měli porozumění pro teologii prosperity, teologii umetených cestíček a „halelujáckou“ víru.

Jenže – Pavel jim píše z vězení, ze kterého v tu chvíli vysvobozen nebyl. O kapitolu dřív zmiňuje, že je připraven i k nevyslyšení a k potvrzení svého úkolu vlastní krví. Ještě o kousek dřív uvažuje o smrti jako o zisku – asi mu skutečně bylo zle – a přitom ani nenaznačí, že by se modlil za vysvobození z kriminálu a očekával zlepšení své situace.

Abychom ten přečtený veršik správně pochopili, musíme si ho přečíst v souvislosti (aspoň od verše jedenáctého):

Ne že bych si naříkal na nedostatek; naučil jsem se být spokojen s tím, co mám. Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost. Ve všem a do všeho jsem zasvěcen: být syt i hladov, mít nadbytek i nedostatek. Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.

Najednou zjišťujeme, že v tom vyznání Kristovy všemocnosti není žádná triumfálnost a vítězosláva. Není to svědectví o vyplněných přáních a zajištění prosperity, ale svědectví o vytrvalosti v utrpení a o síle Boží, která nás naplňuje nadějí navzdory nepohodlí a strádání. Není to vyznání víry, která svou silou rozláme mříže, ale víry, která člověka naladí k nepochopitelné radosti natruc zamřížovaným výhledům a beznadějně budoucnosti.

A právě k tomu nás apoštol povzbuzuje: abychom měnili nejen vnější situaci, ale hlavně náš přístup vnitřní. Abychom i třeba v bolestech věděli, že náš Pán Ježíš stojí při nás v každém strádání nebo bolesti, že tím vším prošel před námi a že nás nic nemůže odloučit od lásky a blízkosti Boží. A že tato Boží blízkost od základu proměňuje naše životy a zasazuje je do úplně nové perspektivy.

V jedenáctém a dvanáctém verši Pavel říká něco, co v dnešním světě zní možná jako pěst na oko: „naučil jsem se být spokojen s tím, co mám. Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost, jsem zasvěcen do sytosti i hladovění, umím zvládnout dostatek i nedostatek.

My žijeme v atmosféře, která něco takového moc neuznává. Chceme mít co nejrychlejší řešení všech problémů. Chceme mít okamžitý lék na každou nemoc a bezbolestné uzdravení těla i duše. Toto očekáváme i od Hospodina Boha – a pokud nezažijeme bezodkladné zbavení všech trápení, jsme zklamaní a vyhlašujeme Bohu válku.

Zdá se mi, že by náš svět byl mnohem klidnější a pohodovější, kdybychom radši přijali za svůj ten Pavlův postoj vděčnosti a nesamozřejmosti, postoj spoléhání na Krista i uprostřed strádání a nedostatku, postoj víry, která se nevzdává ani na smrtelné posteli. „Umím se spokojit s tím, co mám. S radostí přijímám dostatek i nedostatek, hojnost i nouzi, sytost i hladovění.“

Taková je víra apoštola Pavla, ale i dalších svědků víry, od Noema a Abrahama, až po naše současné spolubratry, pronásledované pro jejich víru někde v Nigérii nebo Severní Koreji.

Z knihy Přísloví jsme četli o Moudrosti Boží, na kterou se můžeme spoléhat, a o poznání Boha, které napřímí všechny naše stezky. Můžeme se modlit, aby Duch Boží skutečně prostupoval každou naši chvíli a proměňoval naše dny k radostem a pokojem.

Pane Ježíši Kriste, Moudrosti Boží,

Nauč nás spokojit se s tím, co máme.

Nauč nás vděčně přijímat všechno, co od Tebe dostáváme.

Nauč nás šířit kolem sebe radost, naději a povzbuzení

Navzdory možným těžkostem, komplikacím a někdy i bolestem nebo utrpením.

A nauč nás spoléhat na Tebe

S vírou Ti předkládat své prosby

A vyhlížet změny, které přináší Tvá láska a Tvé milosrdenství.

AMEN!